

Samkøring

Særlige regler om samkøring af private registre er indeholdt i lovens § 4, stk. 4 og 5.

Af reglerne følger, at samkøring af forskellige virksomheders registre, hvor der gøres brug af elektronisk databehandling, som udgangspunkt ikke må finde sted, jf. stk. 4, 1. pkt. Bestemmelsen, der kun finder anvendelse, hvis samkøringen vedrører forskellige virksomheders registre, er ikke til hinder for samkøring af navne, adresser og lignende, jf. stk. 4, 2. pkt.

Registertilsynet kan ifølge § 4, stk. 5, give tilladelse til samkøring som nævnt i stk. 4, 1. pkt., når videregivelsesbetingelserne i § 4, stk. 1-3, er opfyldt, og hensynet til de interesser, som samkøringen skal varetage, klart overstiger hensynet til de registrerede personer. Det er endvidere en betingelse, at der er givet meddelelse om, at samkøring kan finde sted. I forbindelse med meddelelse af tilladelse kan Registertilsynet fastsætte nærmere vilkår for anvendelsen af de oplysninger, der fremkommer ved samkøringen. Med hensyn til den praktiske anvendelse af bestemmelsen henvises til *betænkningen*, side 104.

Særlige regler for registrering og videregivelse

Lovens almindelige regler om registrering og videregivelse suppleres på en række punkter af særlige regler.

I lovens § 3, stk. 6 og 7, er således fastsat regler om, at oprettelse af registre med henblik på at advare andre mod forretningsforbindelser med eller ansættelsesforhold til en registreret kun må finde sted efter forudgående tilladelse fra Registertilsynet. Reglerne er nærmere omtalt i *betænkningen*, side 118 f.

Endvidere fremgår det af lovens § 3, stk. 8, at justitsministeren efter indhentet udtalelse fra Registertilsynet kan fastsætte, at nærmere angivne registre helt eller delvis undergives reglerne i kapitel 3 (om kreditoplysningsbureauer), og at bestemte typer oplysninger ikke må indgå i de pågældende registre. Justitsministeriet har i medfør af denne bestemmelse fastsat bekendtgørelse nr. 122 af 11. marts 1988 om pengeinstitutters videregivelse af kreditoplysninger. Se herom *betænkningen*, side 100. Der er endvidere i medfør af § 3, stk. 8, udstedt bekendtgørelse nr. 523 af 11. august 1986 om virksomheder, der erhvervsmæssigt yder bistand ved stillingsbesættelse. Der henvises nærmere til *betænkningen*, side 119 f, hvor reglerne i bekendtgørelsen er gennemgået.

I loven er der tillige fastsat særlige regler om registrering og videregivelse af oplysninger om personnummer, jf. lovens § 4 a. Ifølge bestemmelsens stk. 1

må oplysninger om personnummer kun registreres, når betingelserne i § 3, stk. 2, er opfyldt. Efter stk. 2, må registrerede oplysninger om personnummer kun videregives, når betingelserne i § 4, stk. 2, er opfyldt, og når videregivelsen er af afgørende betydning for at sikre en entydig identifikation af den registrerede eller videregivelsen kræves af en offentlig myndighed. Udover at videregivelse af oplysningerne skal være et naturligt led, stilles således yderligere det krav, at videregivelsen skal sikre en entydig identifikation. I *betænkningen*, side 100 f er redegjort nærmere for bestemmelserne i § 4 a, herunder for Registertilsynets praksis.

I loven er desuden indeholdt særlige regler om videregivelse af oplysninger til brug ved markedsføring, jf. lovens § 4 b. Efter bestemmelsen må virksomheder ikke videregive registrerede oplysninger om forbrugere til andre virksomheder til brug ved markedsføring, jf. stk. 1. Videregivelse kan dog ske, såfremt betingelserne i § 4 er opfyldt, og den virksomhed, som ønsker at videregive oplysningerne, ved kundeforholdets begyndelse eller på et senere tidspunkt har givet den registrerede tydelig skriftlig meddelelse om, at videregivelse kan finde sted, og den registrerede har givet sit udtrykkelige samtykke til videregivelsen, jf. stk. 2. Efter stk. 3 skal meddelelsen som nævnt i stk. 2 indeholde oplysning om, til hvilken type virksomhed oplysningerne agtes givet. Der er redegjort nærmere for rækkevidden af lovens § 4 b i *betænkningen*, side 104 f.

Også særlige regler om registrering af telefonnumre er indeholdt i lov om private registre, jf. lov om private registre § 7 f. Af bestemmelsens stk. 1, 1. pkt., følger, at virksomheder m.v. som udgangspunkt ikke må foretage automatisk registrering af, til hvilke telefonnumre der er foretaget opkald fra virksomhedens telefoner. Dette gælder, uanset om opkaldet foretages fra en virksomheds fast installerede telefoner eller virksomhedens mobile telefoner. Registrering kan dog uanset bestemmelsen i stk. 1, 1. pkt., ske, såfremt Registertilsynets forudgående tilladelse indhentes i tilfælde, hvor afgørende hensyn til private eller offentlige interesser taler herfor, jf. stk. 1, 2. pkt.

Efter stk. 2 gælder bestemmelserne i stk. 1 dog ikke, hvis andet følger af lov eller for så vidt angår de koncessionerede telefonselskabers registrering af, til hvilke telefonnumre der er foretaget opkald, enten til eget brug med henblik på opkrævning af betaling eller til brug ved teknisk kontrol. Forbudet gælder således ikke, hvor adgangen til registrering af telefonnumre